

Virtuális megmérettetésen vettek részt Vácimezős diákok és tanárai

A Közép-magyarországi Agrárszakképzési Centrum váci iskolájának oktatói és diákjai az Education Requires Appliance of SDGs Erasmus+ projekt *Innovation Camp* elnevezésű, 8 ország részvételével lebonyolított, egy hetes online programján vettek részt 2021. május 17-21 között. Ez a pedagógiai módszer a dán kollégák által kidolgozott és évek óta sikeresen alkalmazott gyakorlat a szakképzésben, ugyanakkor első alkalommal került lebonyolításra az online térben.

A Közép-magyarországi ASzC Táncsics Mihály Mezőgazdasági Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium diákjai – *Ott Anna, Pálocska Csenge és Kertész Ibolya* – 3-4 tagú nemzetközi csoportokban dolgoztak öt napon át, hogy innovatív és fenntartható megoldást találjanak egy valós problémára, majd a hét utolsó munkanapján egy rövid prezentáció keretében bemutassák azt az online workshop közönségének. Mivel a program munkanyelve angol volt, a diákoknak a többi hét ország diákaival és tanáraival is idegen nyelven kellett kommunikálniuk, mely nagyban hozzájárult szakmai, illetve nyelvi készségeik fejlődéséhez, valamint interkulturális ismereteik fejlesztéséhez. A fiatalok munkáit az utolsó napon szakmai zsűri értékelt.

A projektben résztvevő oktatók – *Čović Judit és Szalay Péter* – feladata volt, hogy megfigyeljék és segítsék a diákok munkáját, vagyis coaching feladatokat lássanak el a projektben részt vevő országok tanár kollégáival karöltve. A tanári visszajelzések alapján értékelés készült, melyet az AERES (Wageningen, Hollandia) felsőoktatási intézmény munkatársai összesítenek, így a mostani, éles helyzetben szerzett tapasztalatok által továbbfejlesztett projekt alkalmazható lesz bármelyik másik országban.

A magyar partner, vagyis a Közép-magyarországi Agrárszakképzési Centrum egyik legfőbb feladata az ERASDG projektben ezek után az lesz, hogy ezt a pedagógiai módszert tesztelje a saját tanulóin, majd ezeket a tapasztalatokat is beépítsék a módszerbe. Ennek lebonyolítását a jövő év tavaszára tervezik – a fenntarthatósági témahét időpontjára –, és a központ további iskoláinak bevonása mellett számítanak a mostani programban résztvevő diákok, tanárok és a váci iskola más lelkes oktatóira, valamint a gyakorlati oktatást megvalósító partnereinkre is. A projekt amellett, hogy a diákokat és az oktatókat értékes nemzetközi tapasztalatokhoz és élményekhez juttatja, a hazai szakképzés fejlesztéséhez is hozzájárul, mely illeszkedik a Centrum mindhárom nemzetközi stratégiai célkitűzéséhez. (1. Korszerű szakképzés biztosítása a nemzetközi gyakorlatok segítségével; 2. Nemzetközi együttműködések fejlesztése; 3. A résztvevők szakmai és személyes kompetenciáinak folyamatos fejlesztése külföldi tapasztalatok segítségével.)

A májusban lezajlott Innovation Camp tapasztalatairól a résztvevő oktatókat és diákokat is megkérdeztük.

A magyar középiskolások, a váci Táncsics iskola tanulói – *Anna, Ibolya és Csenge* – elmondták, hogy mindnyájuknak ez volt az első Erasmus+ tapasztalata, eddig nem vettek részt az Európai Unió programjának keretein belül egy projektben sem, hiszen tanulmányaikat már a vírushelyzet nehezítette. Az első Erasmusos impresszió mindhárom diáknak pozitív volt, a beszélgetésünk alapján egyértelműen elmondható, hogy olyan élményben volt részük, amely a továbbiakban is ösztönözni fogja őket az Erasmus+ nyújtotta lehetőségek felfedezésére.

A lányok csapataikban dán, finn, holland, lengyel, spanyol és osztrák diákokkal kooperáltak.

Úgy tűnik, az ötnapos online program alatt maradandó kapcsolatokat is sikerült kialakítaniuk a külföldi társaikkal, hiszen úgy nyilatkoztak, a kezdeti nehézségek után szinte mindannyian összehangba kerültek a csapatukkal, vagy annak bizonyos részével. Gördülékeny és proaktív csapatmunkáról számoltak be mindhárman, és ugyan voltak lemorzsolódók a csapatokban a hiányos nyelvtudás miatt, de a magyar lányok végig helyt álltak – őket ilyen jellegű nehézségek nem hátráltatták, folyamatosan lépést tudtak tartani. A feladatok megoldása és a sikerélmény mellett a tanulók a szüneteket élvezték leginkább, ilyenkor szabadabb beszélgetések által tudták napról napra jobban megismerni a külföldi csapattagokat, akikkel ez által egyre gördülékenyebben ment az érdemi munka. A legtöbben azóta is tartják a kapcsolatot a csapattársaikkal.

A résztvevő oktatók a bemutatott oktatási módszer kapcsán osztották meg velünk véleményüket, továbbá értékelték a diákok teljesítményén túl a saját munkájukat is.

Milyennek ítélik a bemutatott oktatási módszert? Mennyire lesz vajon alkalmazható ez a módszer a hazai szakképzésben?

Szalay Péter: Az alkalmazott szisztéma lényegesen növeli a diákok kreativitását és problémamegoldó képességét, javítja a kommunikációjukat, mivel a feladat során akár külső cégekkel is kapcsolatot kell teremteniük. Aki nem ismeri a módszert, annak eleinte időigénye sebb, míg megszokja az efféle munkavégzést, de később sokkal gördülékenyebb a közös munka. Úgy látom, itthon leegyszerűbben az egybefüggő, legalább egy hetes tantervi gyakorlatok során lehetne alkalmazni a módszert. Egy-két nap szerintem semmiképpen sem elegendő a projektek kidolgozásához és lebonyolításához, ezért javasolnék legalább egy egész hetet felölölő foglalkozást. A módszer egyik előnye, hogy roppant jól osztja be a tanulók rendelkezésre álló idejét, hogy elég időt a probléma megismerésére, brainstormingra, majd a potenciális megoldások kidolgozására és a prezentálásra, egymás ötleteinek megismerésére, végig egyértelmű hogy mikor mivel kell foglalkozni.

Čović Judit: Az *Innovation Camp* egy igazi 21. századi oktatási módszer, amelynek számos előnye van azon túl is, amit Péter ismertetett. A fiatalok végre nem az iskolapadban ülve hallgatják az órákat, hanem aktívan, tevékenyen és kreatívan vesznek részt egy probléma feltárásában, annak részletes megismerésében, a lehetséges megoldások megvitatásában és azok szakmai értékelésében is, míg végül – a folyamat eredményeként – megszületik a megoldás. A diákok nemcsak szakmai szempontból fejlődnek, és alkalmazzák a már megszerzett tudást, de önállóságot is tanulnak. Új ismereteket tárnak fel a szakmai anyagok áttekintésével, például a neten. Meghallgatják egymást, elfogadják egymás véleményét, érvelését és konszenzusra jutnak a csoporton belül. Kommunikációs készségeik fejlődnek, hiszen nemcsak egymással és tanáraikkal, de a probléma gazdájával, annak munkatársaival is párbeszédet folytatnak, és számos más céggel is kapcsolatba kerülhetnek. A prezentációkat meghallgatva egymástól is tanulnak. Szervezési és tervezési kompetenciák is előtérbe kerülnek, hiszen munkamegosztásra és felelősségre van szükség a feladat kidolgozásához. A csoporton belül betöltött szerepek (koordinátor, szóvivő, jegyző, időmérő, stb.) lehetőséget adnak arra, hogy mindenki a saját képességeinek és személyiségének megfelelő feladatot vállaljon. Egy ilyen foglalkozás hozzájárul ahhoz, hogy diákjaink egy igazi munkahelyen, egy team-ben is ügyesen helyt álljanak. Felkészíti őket a való világban zajló munkára, az emberi kapcsolatok kezelésére és jobb lehetőségeket biztosít nekik a munkaerőpiacon.

Péterrel egyetértek: csak akkor érdemes belefogni, ha hosszabb idő áll a rendelkezésre. Mindemellett úgy vélem, a hazai szakképzésben való alkalmazásnak számos akadálya lehet – az óriási tananyag, a kötött órák, a meghatározott órarend mind-mind nehézségeket gördíthetnek a változás elé. A program előkészítése sok időt és energiát igényel a tanárok részéről. Mindazonáltal hiszem és vallom, hogy változásra van szükség, és úgy gondolom – látva diákjaink reakcióit –, hogy tanulóink is vágyanak arra, hogy új, izgalmas, gondolkodást és kreativitást igénylő foglalkozásokon is részt vehessenek. Bízom benne, hogy a kollégák és a vezetőik rugalmasságára támaszkodva itthon is meghonosítható lesz az *Innovation Camp*, és az ehhez hasonló módszerek.

Milyen volt a közös munka más országok tanáraival?

Sz. P.: Mivel mindenki kicsit máshogy oktat, ezért öröm volt hallani az ő tapasztalataikat is. Kiderült például hogy a finn kollégák régiójában – ahol az ő iskolájuk van – a szántóföldön gazdálkodók közül az ökológia aránya 70%, országos szinten pedig 30%, ami a hazai számokkal összehasonlítva elképesztő különbség. Úgy gondolom, az oktatásnak hosszú távon rendkívül nagy szerepe van ebben. Az oktatókkal nyelvi nehézségek nagyon ritkán fordultak elő, a felmerülő bonyodalmakat mindenki rugalmasan igyekezte megoldani.

Č. J.: Együtt figyeltük meg a diákok előrehaladását, és mi is rengeteget tanultunk egymástól. Egy ilyen módszerben a tanár szerepe merőben más, mint a hagyományos órák alatt. Nagyon nehéz eldönteni, mikor jön el az a pillanat, amikor be kell avatkozni, és okos szóval jó irányba

terelni a diákok gondolatait. Legjobban a nap végi tanári megbeszéléseket szerettem, amikor a napi eseményeket, tapasztalatokat és véleményeket oszthattuk meg egymással. Ugyanakkor a kulturális különbségek is rendre megmutatkoztak: míg mi – kelet európai ország képviselőiként – ragaszkodtunk volna a projekt által meghatározott feladatokhoz, európai kollégáink sokkal nagyvonalúbban és rugalmasabban kezelték a dolgokat. Mint mondtam, sokat tanultunk egymástól, és valójában ez is volt a cél.

Milyennek látták a diákok közötti együttműködést?

Sz. P.: Miután a kezdeti nyelvi nehézségeket és a lámpalázat legyűrték, könnyedén kommunikáltak egymással, nem esett nehezükre kifejezni magukat, képesek voltak az együtt gondolkodásra. Ebben a nemzetközi táborban nagy szerepet kapott egymás megismerése, aminek köszönhetően gyakorlatilag a munka nagyon hamar folyamatossá, zökkenőmentessé vált. Mivel minden csoport tagjai különböző országból voltak jelen, különböző szakirányt is tanulnak, ki tudták egészíteni egymás tudását. Nyitottak voltak egymás gondolataira, jó volt nézni ahogy barátkoznak egymással.

Č. J.: Felemelő volt látni, ahogy az első perctől kezdve igyekeztek kihozni magukból a legjobbat. Annak ellenére, hogy a csoportok a létszám és nemzetiségi összetétel tekintetében is nagyon különbözőek voltak, a program alatt elképesztő változáson ment keresztül minden egyes csapat. Az első órák dögös kommunikációja után felpörgött az együttműködés, és a záró napon már hamisítatlan összhang sugárzott az előadásokból. Persze adódtak nyelvi nehézségek, és az online munkatér is tartogatott meglepetéseket, de valahogy mindig sikerült elhárítani az akadályokat. Megérintettek a búcsúzkodások, az egymásnak írt üzenetek. Hihetetlen, hogy egy közös feladat és pár nap együttműködés mennyire összehoz embereket. A munka mellett arra is jutott idejük, hogy beszélgessenek egymással mindennapi dolgokról: hogy ki mit csinál szívesen a szabad idejében, milyen könyveket olvas, milyen pályára készül, milyen a város ahol lakik... Végigkövettem, ahogy összebarátkoztak, és ez nagyon lélekmelengető. Büszke vagyok a lányainkra! Remekül helyt álltak, könnyedén és bátran beszéltek angolul, rendkívül találékony, fantáziadús ötletekkel álltak elő, és derekasan kivették részüket a munkából. Méltó képviselői voltak iskoláknak, a Közép-magyarországi Agrárszakképzési Centrumnak és hazánknak is.

További információ a projektről: [ERASDG honlap](#) és [Facebook-oldal](#).